

pct. rigtige hver eneste gang i konflikten derne. Det må være dejligt at have det sådan. Sådan har jeg det ikke. Jeg er i tvivl i den her sag, jeg er tvivl om, hvad der er det klogeste for Europa at gøre, når man står med sådan en konflikt her. Jeg er meget i tvivl, for det er utrolig svært at bedømme, hvordan serberne reagerer på de forskellige skridt, vi foretager fra vores side, og det er meget svært at bedømme, hvornår muligheden er der for en politiske forhandling, det er hundesvært. Jeg misunder dem, der er så skrårige, jeg er det ikke. Men jeg siger bare: Vi ønsker i SF, at man udnytter enhver mulighed for en politisk løsning, fordi de militære løsninger er så ufattelig omkostningstunge i menneskeliv og lidelser.

Til hr. Dyrlund: Jeg kan lige så godt sige det nu som om et kvarter: SF standser aldrig med kritikken af, at man laver huller i sikkerhedsnettet, aldrig.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Det er nu fru Pia Kjærsgaard, der har ordet, og så gør jeg opmærksom på, at vi holder ca. 1 times middagspause efter den næste ordfører.

Pia Kjærsgaard (DF):

Ved afslutningen af det her folketingsår må regeringen egentlig have det lidt underligt og sådan have en lidt flov smag i munden. Det har man da lov at håbe på.

Det må den have, for der har i vidt omfang været tale om de brudte løfters folketingsår. På utrolig mange områder har regeringen jo givet en hel masse løfter, som ikke er blevet holdt. Men ikke nok med det. På det økonomiske område går det jo heller ikke så godt, som det burde, i hvert fald ikke så godt som for 1 år siden, og det skyldes selvfølgelig, at regeringen ikke evner at lave den rigtige økonomiske politik til gavn for danskerne.

Vi får nok ikke folketingsvalg sådan lige med det samme, sådan er situationen, og det tror jeg heller ikke der er nogen der har lyst til at bortforklare. Når det drejer sig om de brudte løfter, har regeringen jo selv været skyld i, at den kom ud i en orkan i forbindelse med efterlønsreformen. Her var rækken af brudte løfter så markant, at det i enhver anden situation ville være blevet en sag for Forbrugerombudsmanden.

Det, statsministeren betegnede som en ny start og moralens årti, har fået en helt anden betydning, når man ser det i relation til striben af løftebrud. På sundhedsområdet går det langt-

fra, som Dansk Folkeparti godt kunne ønske sig, og det er jo også, fordi der har været en række socialdemokratiske løfter, som ikke rigtig er blevet indfriet.

Jeg vil godt fremhæve et par tilfælde. F.eks. i Politiken den 1. februar 1993 skrev tidligere sundhedsminister Torben Lund, at den lange ventetid er et kæmpeproblem, og at en garanti for, at ventetiden maksimalt kan blive på 3 måneder, er et rimeligt krav til, hvad borgerne kan forvente af vores sygehusvæsen, og i samme avis blev der sat trumf på den 15. oktober samme år af den samme minister, da han sagde, at ved udgangen af 1995 skal ingen patient vente mere end 3 måneder på behandling.

Hvad er der så sket? Der er ikke rigtig sket noget som helst. Ventelisterne er stadig alt for lange, og imens skændes amterne med sig selv og regeringen om udgifter f.eks. på det seneste til mammografiundersøgelser og om, hvorvidt der skal behandles med betainterferon eller ej - det ene er forebyggende og det er en hjælp til meget sygdomsramte mennesker, hvor man kan være med til at afhjælpe én svær lidelse. Det er simpelt hen for sølle. Det er ganske enkelt for dårligt, at danskerne ikke får mere ud af deres penge.

Vi har i Danmark verdens højeste skatteniveau, men folk får jo ikke de modydelse, som de rent faktisk forventer med den skat, de indbetaler. Der er de her ventelister til sygehusene, til plejehjemmene, til almindelig hjemmehjælp, politiet er underbemandet, der bliver nu også skåret ned på forsvaret, der mangler plads i fængslerne, mange af vore veje er i en elendig forfatning, kloakker vedligeholdes ikke, og det private erhvervsliv, som vi alle skal leve af, pålægges stadig større byrder.

Jeg ved godt, at nogle af disse ting ikke er regeringens ansvar alene, men det kan familien Danmark jo ikke rigtig bruge til noget som helst. Den enkelte dansker ser jo på, hvad der samlet tages i skat. Det er beløbet på bundlinjen af lønsedlen, der har betydning. Det er den, vi kigger på, når vi får den udbetalt. Og så har regeringen alligevel et ansvar, i og med at den hvert evig eneste år forhandler budgetter med amter og kommuner.

I dag fremgår det i Jyllands-Posten, at der nu påtænkes indført brugerbetaling på hjemmehjælpsområdet. Jeg har været inde på det i tidligere indlæg, at Dansk Folkeparti ikke mener, at der skal brugerbetaling på sådan et område. Det er ikke rimeligt, at fordi man bliver gammel